

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 789

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 noiembrie 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
5.563.	— Ordin al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului privind aprobarea Condițiilor de constituire a rețelei permanente de unități de învățământ în vederea realizării pregătirii practice din cadrul masterului didactic	2–10
	ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
36.	— Circulară privind punerea în circulație, în scop numismatic, a unei monede din argint dedicate aniversării a 375 de ani de la nașterea lui Nicolae Milescu	10
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
	Decizia nr. 12 din 19 septembrie 2011	11–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI

ORDIN

privind aprobarea Condițiilor de constituire a rețelei permanente de unități de învățământ în vederea realizării pregătirii practice din cadrul masterului didactic

În baza prevederilor art. 239 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011,
în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 536/2011 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului,

ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Condițiile de constituire a rețelei permanente de unități de învățământ în vederea realizării pregătirii practice din cadrul masterului didactic, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală management, resurse umane și rețea școlară din cadrul Ministerului Educației, Cercetării,

Tineretului și Sportului, inspectoratele școlare și unitățile de învățământ de stat, particulare și confesionale duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului,

Daniel Petru Funeriu

București, 7 octombrie 2011.

Nr. 5.563.

ANEXĂ

CONDIȚIILE

de constituire a rețelei permanente de unități de învățământ în vederea realizării pregătirii practice din cadrul masterului didactic

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Rețeaua permanentă de unități de învățământ în vederea realizării pregătirii practice din cadrul masterului didactic se constituie având la bază condiții care se raportează la standardele de referință și indicatorii de performanță pentru evaluarea și asigurarea calității în învățământul preuniversitar.

Art. 2. — Rețeaua permanentă de unități de învățământ constituită în vederea realizării pregătirii practice are la bază acordurile-cadru încheiate între unitățile/instituțiile de învățământ care asigură formarea inițială și inspectoratele școlare, conform prevederilor art. 239 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011.

Art. 3. — (1) Contractele de colaborare cu durata de 1—4 ani școlari, realizate între unitățile/instituțiile de învățământ care asigură formarea inițială și unitățile de învățământ din rețeaua ce asigură pregătirea practică, au în vedere respectarea criteriilor de selecție, stabilirea condițiilor de organizare și desfășurare a stagiilor practice și se încheie conform art. 239 alin. (3) din Legea nr. 1/2011.

(2) Contractele de colaborare au drept scop precizarea condițiilor de organizare și desfășurare a pregătirii practice din perioada masterului didactic.

Art. 4. — Din rețeaua permanentă de unități de învățământ constituită în vederea realizării pregătirii practice pot face parte: unități de învățământ cu personalitate juridică de nivel preșcolar, primar, gimnazial, liceal, postliceal, profesional, centrele școlare pentru educație incluzivă, centrele logopedice interșcolare și cabinetele logopedice, centrele și cabinetele de asistență psihopedagogică, palatele și cluburile copiilor și elevilor, Palatul Național al Copiilor din București, cluburile sportive școlare.

Art. 5. — Unitățile/Instituțiile de învățământ care realizează formarea inițială au posibilitatea de a realiza independent, respectând prevederile prezentelor condiții, parteneriate cu instituții ofertante de servicii de specialitate în domeniu, conform art. 239 alin. (4) din Legea nr. 1/2011.

Art. 6. — La nivelul învățământului preuniversitar de stat și particular, unitățile școlare desemnează cadrele didactice care dețin funcția didactică de profesor mentor pentru realizarea pregătirii practice din cadrul masterului didactic.

Art. 7. — Pregătirea practică din cadrul masterului didactic se poate derula sub forma unei perioade de stagiu în străinătate în cadrul unui program al Uniunii Europene — componenta dedicată formării inițiale a profesorilor — perioadă certificată prin documentul Europass Mobilitate, conform prevederilor art. 239 alin. (5) din Legea nr. 1/2011.

CAPITOLUL II

Organizarea și funcționarea rețelei permanente de unități de învățământ preuniversitar pentru realizarea pregătirii practice

Art. 8. — (1) Rețeaua permanentă de unități de învățământ constituită în vederea realizării pregătirii practice se organizează la nivel județean prin decizia inspectoratului școlar județean/al municipiului București, ca urmare a solicitărilor primite din partea unităților/instituțiilor de învățământ care asigură formarea inițială a personalului didactic.

(2) Rețeaua permanentă de unități de învățământ se alcătuieste/revizuieste la fiecare început de an școlar, în baza criteriilor de selecție și a indicatorilor de performanță/de evaluare instituțională.

(3) În baza rezultatelor evaluărilor externe realizate în anul școlar precedent de către Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, denumit în continuare *MECTS*, inspectoratul școlar județean/al municipiului București și unitățile/instituțiile de învățământ superior beneficiare, dacă se constată neîndeplinirea indicatorilor pentru care unitatea de învățământ a fost selectată pentru rețeaua permanentă de unități de învățământ, alcătuirea rețelei permanente de unități de învățământ se poate revizui anual.

Art. 9. — Evaluarea unităților de învățământ în vederea constituirii rețelei permanente se realizează de către o comisie, având următoarea componență:

a) președinte — inspector școlar general adjunct;

b) membri (5—7):

— inspector școlar pentru mentorat;

— inspector școlar pentru dezvoltarea resursei umane;

— inspector școlar pentru implementarea descentralizării instituționale;

— inspectorii școlari pe discipline de învățământ;

c) secretar — persoana cu atribuții privind rețeaua școlară.

Art. 10. — (1) Comisia de evaluare instituțională se numește printr-o decizie a inspectorului școlar general.

(2) Evaluarea instituțională pentru organizarea și constituirea unei rețele permanente de unități de învățământ preuniversitar pentru practica pedagogică se desfășoară în cursul anului școlar, în perioada 1 octombrie—1 mai, pe baza Fișei de evaluare instituțională, prevăzută în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentele condiții.

(3) Rezultatul evaluării este anunțat unității de învățământ preuniversitar, în scris, în termen de 5 zile de la efectuarea activității de control.

Art. 11. — (1) Rețeaua unităților de învățământ preuniversitar constituită în vederea realizării pregătirii practice se publică pe site-ul inspectoratului școlar.

(2) Administrarea bazei de date a rețelei permanente de unități de învățământ preuniversitar constituită în vederea realizării pregătirii practice intră în atribuțiile inspectorului școlar pentru mentorat.

Art. 12. — (1) Rețeaua permanentă de unități de învățământ preuniversitar pentru realizarea pregătirii practice se organizează și funcționează în baza unui proces de monitorizare, evaluare și control, realizat de inspectoratele școlare județene/al municipiului București.

(2) Procesul de evaluare a unităților de învățământ preuniversitar pentru funcționarea unei rețele permanente în vederea realizării pregătirii practice se desfășoară în baza criteriilor de selecție și a indicatorilor de performanță/indicatorilor de evaluare instituțională precizați în prezentele condiții.

CAPITOLUL III

Încheierea acordului-cadru și a contractelor de colaborare

Art. 13. — (1) La începutul anului universitar, instituțiile de învățământ superior care asigură formarea inițială a personalului didactic solicită, în scris, inspectoratelor școlare județene/al municipiului București sprijinul pentru realizarea pregătirii practice, indicând numărul masteranzilor, nivelul de învățământ și specialitățile pentru care se organizează pregătirea practică din cadrul masterului didactic/formării inițiale a personalului didactic din unitățile de învățământ preuniversitar.

(2) Solicitarea poate fi adresată inspectoratului școlar din județul de reședință al instituției de învățământ superior, dar și altor inspectorate școlare, în funcție de localitatea de reședință a masteranzilor/elevilor.

Art. 14. — (1) Inspectoratele școlare județene/al municipiului București elaborează, în baza solicitărilor instituțiilor de învățământ superior, un acord-cadru în vederea realizării pregătirii practice pe perioada formării inițiale pentru profesia

didactică, conform modelului prevăzut în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentele condiții.

(2) Acordul-cadru se încheie cu fiecare dintre instituțiile de învățământ superior solicitante, pe o perioadă de 1—4 ani, până la data de 1 octombrie a anului școlar în curs.

Art. 15. — (1) Contractele de colaborare cu durata de 1—4 ani școlari, între unitățile/instituțiile de învățământ care realizează formarea inițială și unitățile de învățământ din rețeaua ce asigură pregătirea practică din cadrul masterului didactic, se vor încheia/reînnoi în perioada 1 octombrie—1 noiembrie a fiecărui an școlar.

(2) Unitățile de învățământ preuniversitar ce asigură pregătirea practică pe perioada formării inițiale pentru profesia didactică elaborează, în baza solicitărilor instituțiilor de învățământ care asigură formarea inițială, un contract de colaborare de prestări servicii, conform modelului prevăzut în anexa nr. 3, care face parte integrantă din prezentele condiții.

Art. 16. — Unitățile de învățământ preuniversitar ce asigură pregătirea practică pe perioada formării inițiale pentru profesia didactică elaborează documentația necesară (fișă de evidență lunară a pregătirii practice, fișă de evidență lunară a activității didactice) pentru asigurarea calității actului de instruire și formare, conform modelelor prevăzute în anexele nr. 4 și 5, care fac parte integrantă din prezentele condiții.

CAPITOLUL IV

Criterii de selecție în organizarea și funcționarea unei rețele permanente de unități de învățământ preuniversitar în vederea realizării pregătirii practice

Art. 17. — (1) Criteriile de selecție în organizarea și funcționarea unei rețele permanente de unități de învățământ preuniversitar în vederea realizării pregătirii practice reprezintă condiții necesare pentru realizarea acordului-cadru, încheiat între unitățile/instituțiile de învățământ care asigură formarea inițială și inspectoratele școlare județene/al municipiului București.

(2) Criteriile de selecție în organizarea și funcționarea unei rețele permanente de unități de învățământ preuniversitar în vederea realizării pregătirii practice reprezintă condiții necesare pentru realizarea contractului de colaborare, încheiat între unitățile/instituțiile de învățământ care asigură formarea inițială și unitățile de învățământ preuniversitar.

Art. 18. — Criteriile de selecție pentru constituirea unei rețele permanente de unități de învățământ preuniversitar în vederea realizării pregătirii practice au în vedere structurile instituționale, administrative și manageriale ale unității de învățământ, baza materială, baza de date, resursele umane — cu obligativitatea existenței profesorului mentor, activitatea de cercetare științifică și/sau metodică, conținutul programelor școlare/de studiu alternative, oferta educațională și rezultatele învățării.

Art. 19. — Criteriile de selecție privind structurile instituționale au ca indicatori de performanță documentele proiective/manageriale ale unităților de învățământ, organizarea internă (regulament de organizare internă, decizii ale consiliului de administrație, hotărâri ale consiliului profesoral), precum și funcționarea sistemului relațional (cu *MECTS*, inspectoratul școlar județean/al municipiului București, comunitatea locală, ceilalți beneficiari ai actului de învățare) și funcționarea curentă a unității de învățământ.

Art. 20. — Criteriile de selecție privind baza materială au ca indicatori de performanță gradul de dotare, utilizare și accesibilitate a spațiilor școlare, a fondului bibliotecii școlare/centrului de documentare și informare, dotarea cu tehnologie informatică și de comunicare, cu materiale, mijloace de învățământ și auxiliare curriculare, utilizate de furnizorul de educație.

Art. 21. — Criteriile de selecție privind baza de date au ca indicatori de performanță colectarea, analizarea și utilizarea informațiilor referitoare la nivelul de îndeplinire a indicatorilor naționali privind educația.

Art. 22. — Criteriile de selecție privind resursele umane au ca indicatori de performanță politicile de personal privind personalul de conducere, didactic calificat, didactic cu specializarea științe ale educației și calificarea profesională a cadrelor didactice.

Art. 23. — Criteriile de selecție privind activitatea de cercetare științifică și/sau metodică au ca indicatori de performanță participarea cadrelor didactice la activități științifice și/sau metodice desfășurate la nivel teritorial (lecții demonstrative, referate, seminarii, simpozioane, sesiuni de comunicări, proiecte, portofolii, cercetări de profil).

Art. 24. — Criteriile de selecție privind conținutul programelor școlare/de studiu alternative au ca indicatori de performanță planurile de învățământ și programele școlare pentru fiecare nivel de școlarizare, filiera, profilul, specializările (manual, caiete de lucru, ghiduri de aplicare, culegeri de texte, culegeri de probleme, îndrumare).

Art. 25. — Criteriul de selecție privind oferta educațională are ca indicator de performanță asigurarea formării inițiale pentru funcții didactice și didactice auxiliare.

Art. 26. — Criteriile de selecție privind rezultatele învățării au ca indicatori de performanță evaluarea rezultatelor școlare (evaluările inițiale, sumative, formative, de progres, finale) ale elevilor și evaluarea rezultatelor la activitățile extracurriculare.

CAPITOLUL V

Indicatori de performanță/Indicatori de evaluare instituțională

Art. 27. — (1) Indicatorii de performanță/Indicatorii de evaluare instituțională care reflectă managementul strategic fac referire la planul managerial al unității de învățământ preuniversitar, relațiile manager—consiliul de administrație, manager—consiliul profesoral, manager—comitetul de părinți, relațiile de parteneriat și urmăresc cuantificarea realizării proiectului școlii, a programelor rezultate din politicile și strategiile locale, regionale, naționale și europene.

(2) Indicatorii de performanță care reflectă managementul operațional fac referire la funcționarea curentă a unității de învățământ preuniversitar și urmăresc gradul de cunoaștere de către cadrele didactice și categoriile de beneficiari a informațiilor privind curriculumul național, procesul de învățământ și viața școlară.

Art. 28. — (1) Indicatorii de performanță privind baza materială fac referire la starea fizică a spațiilor școlare și încadrarea în normele de igienă școlară, numărul de cabinete, laboratoare și/sau ateliere/ferme școlare, teren/sală de sport în raport cu disciplinele cuprinse în planurile de învățământ și starea de funcționalitate.

(2) Accesibilitatea, funcționalitatea sistemului de evidență a fondului de carte și a fluxului de cititori, dotarea cu mijloace de învățământ pentru disciplinele prevăzute în planul de învățământ, cu echipamente audiovizuale și tehnologie informatică și de comunicații, de conectare la internet, cu sistemul AEL și softuri educaționale reprezintă alți indicatori de performanță privind baza materială a unităților de învățământ.

(3) Procurarea, utilizarea și completarea documentelor școlare și a actelor de studii se constituie în alți indicatori de performanță.

Art. 29. — Indicatorii de performanță privind baza de date fac referire la sistemul de gestionare a informației, la înregistrarea, prelucrarea și utilizarea datelor și informațiilor specifice unităților de învățământ.

Art. 30. — Indicatorii de performanță/Indicatorii de evaluare instituțională referitori la resursele umane au în vedere gradul

de ocupare cu personal didactic raportat la numărul de posturi/norme didactice, gradul de acoperire cu personal didactic calificat/numărul total de cadre didactice, gradul de acoperire cu personal auxiliar calificat, ponderea personalului didactic titular cu gradul didactic I raportat la numărul total al personalului didactic, ponderea cadrelor didactice care utilizează computerul din totalul personalului didactic, ponderea cadrelor didactice care cunosc cel puțin o limbă străină internațională, numărul de programe de perfecționare în care sunt implicate cadrele didactice din școală.

Art. 31. — Indicatorii de performanță/Indicatorii de evaluare instituțională referitori la activitatea științifică și/sau metodică au în vedere ponderea personalului didactic implicat în aceste activități, ponderea personalului didactic implicat în programe de colaborare cu casa corpului didactic, ponderea personalului didactic implicat în programe cu alte unități de învățământ și/sau programe de formare din fonduri structurale europene, ponderea personalului didactic cu lucrări publicate, ponderea personalului implicat în formarea inițială și formarea continuă ale cadrelor didactice.

Art. 32. — Indicatorii de performanță/Indicatorii de evaluare instituțională referitori la oferta educațională au în vedere politica de recrutare a elevilor, folosindu-se site-ul școlii, Comisia de orientare și consiliere, promovarea acestei oferte prin pliante, postere, afișe, mass-media, raportul număr concurenți—locuri planificate, raportul număr concurenți—locuri ocupate după redistribuire.

Art. 33. — Indicatorii de performanță/Indicatorii de evaluare instituțională referitori la rezultatele învățării au în vedere rata de promovabilitate, rata de abandon școlar, ponderea elevilor performanți, ponderea elevilor cu rezultate bune (cu media generală peste 7,00), ponderea elevilor prezenți/promovați la examenul de bacalaureat, ponderea elevilor participanți la activități extracurriculare, monitorizarea situației elevilor după absolvirea cursurilor învățământului secundar superior.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 34. — Unitățile/Instituțiile de învățământ care asigură formarea inițială pot realiza independent parteneriate cu instituții ofertante de servicii în domeniu — centre de consiliere, cluburi și palate ale copiilor, centre logopedice și organizații neguvernamentale.

Art. 35. — (1) Pregătirea practică din cadrul masterului didactic se poate derula sub forma unei perioade de stagiu în străinătate în cadrul unui program al Uniunii Europene — componenta dedicată formării inițiale a profesorilor — perioadă certificată prin documentul Europass Mobilitate.

(2) Recunoașterea și echivalarea documentelor Europass Mobilitate, având la bază numărul de credite obținute, se va realiza de către direcția de specialitate din cadrul MECTS.

(3) Direcția de recunoaștere și echivalare a diplomelor din cadrul MECTS va transmite rezultatul analizei unităților/instituțiilor de învățământ care asigură formarea inițială.

Art. 36. — Rețeaua permanentă de unități de învățământ constituită în vederea realizării pregătirii practice din cadrul masterului didactic se realizează pe categorii, reprezentând niveluri și filiere de învățământ, după cum urmează:

- a) unități de învățământ preșcolar;
- b) unități de învățământ primar și gimnazial;
- c) unități de învățământ liceal pentru:
 - (i) filiera teoretică;
 - (ii) filiera tehnologică;
 - (iii) filiera vocațională;
- d) unități de învățământ cu clasele I—XII pentru filiera teoretică, filieră tehnologică, filieră vocațională;
- e) palate și cluburi ale copiilor și elevilor;
- f) cluburi sportive școlare.

FIȘĂ DE EVALUARE INSTITUȚIONALĂ

Nr. crt.	Criterii de selecție	Indicatori de performanță	%	Note acordate de membrii comisiei			Media
				Nota 1	Nota 2	Nota 3	
1.	Managementul strategic	Planul/Programul managerial — existența, structura și conținutul documentelor proiective — cunoașterea planului managerial	5 3 2				
		Relații de comunicare și parteneriate — existența și funcționarea sistemului de comunicare internă (consiliul de administrație, consiliul profesoral, comitetul de părinți) — funcționarea sistemului relațional extern: ISJ/ISMB, MECTS, comunitatea locală, parteneri educaționali	5 2 3				
2.	Managementul operațional	Funcționarea curentă a unității de învățământ — gradul de cunoaștere a curriculumului național, CDS, procesul de învățământ, viața școlară	3				
3.	Baza materială	Spații școlare, administrative, auxiliare	15				
		— starea fizică a spațiilor școlare și încadrarea în normele de igienă școlară	3				
		— număr de cabinete, laboratoare/ateliere/ferme școlare, teren/sală de sport în raport cu disciplinele cuprinse în planul de învățământ	3				
		— funcționalitatea bibliotecii (flux de carte, flux de cititori)	3				
		— TIC (cabinet informatică, internet, sistem AEL, softuri educaționale)	3				
		— documente școlare și acte de studii	3				
4.	Baza de date	Înregistrarea, prelucrarea și utilizarea datelor și informațiilor specifice unității de învățământ	2				
5.	Resurse umane	Gradul de ocupare cu personal didactic	25				
		— personal didactic cu specializarea științe ale educației	10				
		— personal didactic calificat, titular, grad didactic	5				
		— personal didactic care are calitatea de profesor mentor	5				
		— personal didactic care utilizează TIC și care știe o limbă străină	5				
6.	Activitatea de cercetare științifică și/sau metodică a cadrelor didactice	Activitatea științifică	10				
		— participarea cadrelor didactice la activitatea științifică la nivel local, zonal, național, internațional	5				
		— ponderea cadrelor didactice cu lucrări publicate, manuale, ghiduri, mijloace auxiliare	5				

Nr. crt.	Criterii de selecție	Indicatori de performanță	%	Note acordate de membrii comisiei			Media
				Nota 1	Nota 2	Nota 3	
		Activitatea metodică — participarea cadrelor didactice la activitățile metodice la nivel local, zonal, național (lecții demonstrative, referate, prezentări, seminarii, mese rotunde, workshop-uri) — participarea la programe de colaborare cu CCD	10 5 5				
		Programe de formare — participarea la programe de formare inițială și de formare continuă a personalului didactic — participarea la programe de formare din fonduri structurale	5 3 2				
7.	Oferta educațională	Definirea și promovarea ofertei de formare — oferta de formare inițială pentru funcții didactice și didactice auxiliare	10				
8.	Rezultatele învățării	Performanțe școlare și extrașcolare — rata de promovabilitate, rata de abandon școlar — ponderea elevilor cu media generală peste 7,00 — ponderea elevilor prezenți la bacalaureat — participarea elevilor la activități extracurriculare	10 2,5 2,5 2,5 2,5				

ANEXA Nr. 2
la condiții

ACORD-CADRU

în vederea realizării pregătirii practice pe perioada formării inițiale pentru profesia didactică

Nr. data

Preambul

În baza prevederilor art. 239 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011 se încheie prezentul acord-cadru între:

ARTICOLUL 1

ARTICOLUL 2

Părțile contractante

Obiectul acordului-cadru

Prezentul acord-cadru a fost încheiat între:

1.
(unitatea/instituția de învățământ care asigură formarea inițială)

cu sediul în, cod fiscal

tel., fax, reprezentată prin

....., în calitate de Beneficiar,

și

2.
(inspectoratul școlar județean/al municipiului București)

cu sediul în, cod fiscal

tel., fax, reprezentată prin

....., în calitate de Prestator.

Obiectul prezentului acord-cadru îl constituie efectuarea pregătirii practice pe perioada formării inițiale pentru profesia didactică de către masteranzii

(instituția de învățământ ce asigură formarea inițială)

pentru următoarele specializări (se enumeră instituția, specializarea, numărul de masteranzi):

1.
2.
3.

în cadrul unităților de învățământ preuniversitar desemnate de inspectoratul școlar general din cadrul rețelei permanente de unități de învățământ constituite la nivelul județului/municipiului București.

ARTICOLUL 3

Obligațiile părților

3.1. Obligațiile Beneficiarului:

Beneficiarul se obligă:

a) să transmită în scris solicitarea privind efectuarea pregătirii practice din cadrul masterului didactic până cel mai târziu la 30 septembrie a anului școlar în curs;

b) să pună la dispoziția Prestatorului date exacte privind instituția de învățământ ce asigură formarea inițială, specializările și numărul masteranzilor pentru care solicită efectuarea pregătirii practice;

c) să asigure prezența profesorilor metodiști la activitățile de practică pedagogică;

d) să încheie contracte de colaborare cu unitățile de învățământ desemnate de inspectoratul școlar județean/al municipiului București din rețeaua permanentă de unități de învățământ constituită în vederea pregătirii practice din cadrul masterului didactic;

e) să plătească, în condițiile legii, serviciile prestate de cadrele didactice din unități de învățământ în care se efectuează pregătirea practică;

f) să comunice Prestatorului disfuncționalitățile apărute pe perioada derulării contractului de colaborare;

g) să transmită Prestatorului, la sfârșitul perioadei de pregătire practică, un raport de evaluare a serviciului prestat de către unitatea de învățământ și cadrele didactice care au asigurat pregătirea practică a propriilor masteranzi.

3.2. Obligațiile Prestatorului

Prestatorul se obligă:

a) să pună la dispoziția Beneficiarului rețeaua unităților de învățământ constituită în vederea efectuării pregătirii practice în cel mult o lună de la data încheierii prezentului acord-cadru;

b) să asigure repartizarea judicioasă a masteranzilor la unitățile de învățământ înscrise în rețeaua permanentă;

c) să ofere consultanță unităților/instituțiilor de învățământ care asigură formarea inițială a personalului didactic pentru probleme care vizează organizarea și desfășurarea pregătirii practice;

d) să evalueze activitatea de pregătire practică desfășurată în unitățile de învățământ;

e) să actualizeze anual, în funcție de rezultatele evaluărilor, rețeaua permanentă a unităților de învățământ preuniversitar care asigură pregătirea practică în perioada formării inițiale a cadrelor didactice;

f) să medieze eventualele conflicte apărute între Beneficiar și unitățile de învățământ prestatoare.

ARTICOLUL 4

Durata acordului-cadru

Prezentul acord-cadru se încheie pe o perioadă de 4 ani.

Părțile au înțeles să încheie astăzi,, prezentul acord-cadru, în exemplare, un exemplar pentru și un exemplar pentru

Beneficiar,

.....

ARTICOLUL 5

Documentele acordului-cadru

5.1. Documentul care însoțește prezentul acord-cadru este:
— modelul contractului de colaborare între unitățile/instituțiile de învățământ care asigură formarea inițială și unitățile de învățământ din rețeaua permanentă, prevăzut în anexa nr. 3 la condiții.

ARTICOLUL 6

Încetarea acordului-cadru

6.1. (1) Prezentul acord-cadru încetează de drept prin încheierea perioadei de contract.

(2) Acordul-cadru poate înceta și în următoarele cazuri:

— prin acordul de voință al părților;

— prin rezilierea de către o parte, ca urmare a neîndeplinirii sau îndeplinirii în mod necorespunzător a obligațiilor asumate prin prezentul acord-cadru de către cealaltă parte, cu notificare prealabilă de 5 zile a părții în culpă.

ARTICOLUL 7

Comunicări

7.1. (1) Orice comunicare între părți, referitoare la îndeplinirea prezentului acord-cadru, trebuie să fie transmisă în scris.

(2) Orice document scris trebuie înregistrat atât în momentul transmiterii, cât și în momentul primirii.

7.2. Comunicările dintre părți se pot face și prin telefon, fax sau e-mail, cu condiția confirmării în scris a primirii comunicării.

ARTICOLUL 8

Legea aplicabilă acordului-cadru

8.1. Acordul-cadru va fi interpretat conform Legii educației naționale nr. 1/2011 și a altor acte normative de punere în aplicare a legii.

ARTICOLUL 9

Alte clauze

9.1. Prezentul acord-cadru stă la baza contractelor de colaborare încheiate între unitățile/instituțiile de învățământ care asigură formarea inițială și unitățile de învățământ din cadrul rețelei de unități de învățământ constituite în conformitate cu prevederile art. 239 alin. (2) din Legea nr. 1/2011 și ale Condițiilor de constituire a rețelei permanente de unități de învățământ în vederea realizării pregătirii practice din cadrul masterului didactic.

9.2. Contractele de colaborare se vor încheia pe o perioadă de 1—4 ani.

Prestator,

.....

CONTRACT DE COLABORARE DE PRESTĂRI SERVICII
Domeniul învățământ — formarea inițială pentru profesia didactică

Preambul

Având în vedere prevederile art. 239 alin. (3) din Legea educației naționale nr. 1/2011, se încheie prezentul contract de colaborare.

ARTICOLUL 1**Părțile contractante**

Prezentul contract a fost încheiat între:

1.
(unitatea/instituția de învățământ care asigură formarea inițială)

cu sediul în, cod fiscal,
cont bancar/trezorerie, reprezentată prin
rector/decan, în calitate de
Beneficiar,

și
2.
(unitatea de învățământ preuniversitar care asigură pregătirea practică)

cu sediul în, cod fiscal,
cont bancar/trezorerie, reprezentată prin
director, în calitate de
Prestator.

ARTICOLUL 2**Obiectul și prețul contractului**

2.1. Obiectul prezentului contract îl constituie efectuarea pregătirii practice din cadrul masterului didactic de către un număr de masteranzi, de la

.....
(unitatea/instituția de învățământ care asigură formarea inițială)

în cadrul
(unitatea de învățământ preuniversitar care asigură pregătirea practică)
și sub îndrumarea unui/unor cadre didactice — profesori mentori:

.....
.....

2.2.
(unitatea/instituția de învățământ care asigură formarea inițială)

se obligă să achite, conform prevederilor legale în vigoare, sumele necesare plății cadrelor didactice — profesori mentori, care au asigurat pregătirea practică a masteranzilor.

ARTICOLUL 3**Durata contractului**

3.1. Prezentul contract este valabil pe o perioadă de

3.2. Prezentul contract intră în vigoare la data de
până la data de

ARTICOLUL 4**Obligațiile părților**

4.1. Beneficiarul se obligă:

a) să transmită în scris un tabel cu masteranzii care efectuează pregătirea practică — facultatea, specializarea;

b) să plătească, conform prevederilor legale în vigoare, serviciile prestate de cadrele didactice — profesori mentori din unitățile de învățământ preuniversitar în care se efectuează pregătirea practică;

c) să asigure prezența constantă a profesorilor metodiști la activitățile de pregătire practică;

d) să transmită, la sfârșitul perioadei de pregătire practică, un raport de evaluare privitor la calitatea serviciului prestat de unitatea de învățământ preuniversitar.

4.2. Prestatorul se obligă:

a) să asigure efectuarea pregătirii practice pe durata contractului de colaborare;

b) să asigure condiții optime (locație, mijloace de învățământ) pentru desfășurarea orelor de pregătire practică;

c) să asigure participarea cadrelor didactice — profesori mentori la activitatea de îndrumare a pregătirii practice;

d) să comunice în scris, în cel mai scurt termen posibil, modificarea contului sau alte date legate de plata serviciilor de învățământ.

ARTICOLUL 5**Rezilierea contractului**

5.1. Nerespectarea obligațiilor asumate prin prezentul contract de colaborare de una dintre părți dă dreptul părții lezate de a cere rezilierea contractului și de a pretinde daune-interese.

5.2. Dacă forța majoră acționează sau se estimează că va acționa pe o perioadă mai mare de 3 luni, fiecare parte va avea dreptul să notifice celeilalte părți încetarea de plin drept a prezentului contract, fără ca vreuna dintre părți să poată pretinde celeilalte daune-interese. Încetarea de plin drept a contractului se face fără intervenția instanței judecătorești, fiind o clauză compromisorie de gradul al IV-lea.

ARTICOLUL 6**Forța majoră**

6.1. Forța majoră exonerează de răspundere partea care o invocă, pe toată durata producerii acesteia.

6.2. Îndeplinirea contractului va fi suspendată în perioada de acțiune a forței majore, dar fără a prejudicia drepturile ce li se cuveneau părților până la apariția acesteia.

6.3. Sunt considerate cauze de forță majoră împrejurările independente de voința părților, survenite după încheierea contractului, imprevizibile și de neînlăturat și care atrag imposibilitatea absolută de executare totală sau parțială a obligațiilor contractuale, astfel cum sunt prevăzute de legislația în vigoare.

6.4. Partea contractantă care invocă forța majoră are obligația ca în termen de 5 zile de la apariția sa să o aducă la cunoștința celeilalte părți printr-o notificare scrisă, iar în termen de 10 zile este obligată să remită un document relevant emis de către organele competente prin care acestea atestă existența unei asemenea situații.

6.5. Partea care se află în imposibilitatea executării obligațiilor contractuale din cauza producerii unor evenimente de forță majoră are obligația de a lua măsurile necesare în vederea limitării consecințelor.

ARTICOLUL 7**Încetarea contractului**

7.1. Prezentul contract își încetează valabilitatea și efectele în următoarele situații:

a) la expirarea duratei pentru care a fost încheiat;

- b) la o dată anterioară celei pentru care a fost încheiat, cu acordul părților;
- c) în cazul în care operează rezilierea.

ARTICOLUL 8

Litigii

8.1. Litigiile ce decurg din interpretarea și executarea prezentului contract de colaborare vor fi soluționate de părți pe cale amiabilă. În cazul nesoluționării lor în acest mod, litigiile vor fi supuse instanțelor judecătorești competente.

Beneficiar,
Nr. de înregistrare
.....
Rector,
.....
Decan,
.....
Secretar-șef,
.....
Direcția juridic,
.....
Contabil-șef,
.....

ARTICOLUL 9

Dispoziții finale

9.1. Orice comunicare între părți referitoare la îndeplinirea prezentului contract de colaborare trebuie să fie transmisă în scris.

9.2. Orice document scris trebuie să fie înregistrat atât în momentul transmiterii/ieșirii, cât și în momentul primirii/intrării.

9.3. Comunicările dintre părți se pot face și prin telefon, fax sau e-mail, cu condiția confirmării în scris a primirii comunicării.

9.4. Modificarea prezentului contract de colaborare poate fi făcută numai în scris, prin acordul părților sau sub forma unui act adițional, care va face parte integrantă din contract.

9.5. Părțile contractante sunt datorate să își comunice una alteia orice modificare intervenită pe perioada derulării contractului cu privire la datele de identificare.

Prestator,
Nr. de înregistrare
.....

Director,
.....
Profesor mentor,
.....
Secretar-șef,
.....
Contabil,
.....

*ANEXA Nr. 4
la condiții*

**FIȘA DE EVIDENȚĂ LUNARĂ
a pregătirii practice pe perioada formării inițiale pentru profesia didactică**

Studentul(a)

Universitatea

Facultatea

Specialitatea

Anul de master, grupa

Telefon, e-mail

Unitatea de învățământ preuniversitar/localitatea

Adresa

Telefon, fax....., e-mail

Mijloace de transport

Data	Orele	Tipuri de activități didactice					
		Asistență	Proiect didactic	Susținerea practică a orelor	Portofoliu	Cerc/Atelier de lucru	Activități extrașcolare

Profesor mentor,
.....

Director,
.....

Coordonator pregătire practică,
.....

Decan,
.....

**FIȘA DE EVIDENȚĂ LUNARĂ
a activității didactice pe perioada formării inițiale pentru profesia didactică**

Aprobat
Decan,

.....

Doamna/Domnul, vechimea în învățământ, gradul didactic,
a efectuat în luna, anul școlar, disciplina, următoarele
activități didactice pe perioada pregătirii practice din cadrul masterului didactic:

Nr. crt.	Student	Anul de master	Grupa	Data	Orele — asistență/de lecție/susținerea practică	Proiect didactic	Portofoliu	Cerc/Atelier de lucru	Activități extrașcolare

Directorul unității de învățământ preuniversitar,

.....

Profesor mentor,

.....

Secretar,

.....

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ

privind punerea în circulație, în scop numismatic, a unei monede din argint dedicate aniversării a 375 de ani de la nașterea lui Nicolae Milescu

Art. 1. — În conformitate cu prevederile Legii nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, Banca Națională a României va pune în circulație, în scop numismatic, începând cu data de 31 octombrie 2011, o monedă din argint dedicată aniversării a 375 de ani de la nașterea lui Nicolae Milescu.

Art. 2. — Caracteristicile monedei din argint sunt următoarele:

Valoare nominală	10 lei
Metal	argint
Titlu	999‰
Formă	rotundă
Diametru	37 mm
Greutate	31,103 g
Calitate	proof
Cant	zimțat

Aversul redă reprezentarea unui astrolab, instrument folosit în trecut pentru orientarea în deplasare, simbol al călătoriilor spătarului Milescu, inscripția în arc de cerc „ROMANIA”, stema

României, anul de emisiune „2011” și valoarea nominală „10 LEI”.

Reversul prezintă portretul lui Nicolae Milescu și reprezentarea unui document de epocă, o călimară și o pană de scris; inscripția circulară „375 DE ANI DE LA NASTEREA LUI NICOLAE MILESCU” și anii între care a trăit acesta: „1636—1708”.

Art. 3. — Monedele din argint, ambalate în capsule de metacrilat transparent, vor fi însoțite de broșuri de prezentare a emisiunii numismatice, redactate în limbile română, engleză și franceză. Broșurile includ certificatul de autenticitate, pe care se găsesc semnăturile guvernatorului Băncii Naționale a României și casierului central.

Art. 4. — Monedele din argint dedicate aniversării a 375 de ani de la nașterea lui Nicolae Milescu au putere circulatorie pe teritoriul României.

Art. 5. — Punerea în circulație, în scop numismatic, a acestor monede din argint, se realizează prin sucursalele regionale București, Cluj, Iași și Timiș ale Băncii Naționale a României.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,

Mugur Constantin Isărescu

București, 27 octombrie 2011.

Nr. 36.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 12**din 19 septembrie 2011**

Dosar nr. 14/2011		Carmen Elena Popoiag	— judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală
Rodica Aida Popa	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele Completului	Gabriela Bogasiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Lavinia Curelea	— președintele Secției civile și de proprietate intelectuală	Iuliana Rîciu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Corina Michaela Jîjîie	— președintele delegat al Secției penale	Aurelia Motea	— judecător la Secția comercială
Gabriela Victoria Bîrsan	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal	Lidia Bărbulescu	— judecător la Secția comercială
Adrian Bordea	— președintele Secției comerciale	Ana Hermina Iancu	— judecător la Secția penală
Nina Ecaterina Grigoraș	— judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală	Mirela Sorina Popescu	— judecător la Secția penală
Crețu Dragu	— judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală		
Andreia Constanda	— judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală		
Doina Popescu	— judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală		
Cristina Iulia Tarcea	— judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală		
Viorica Cosma	— judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală		
Romanița Ecaterina Vrânceanu	— judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală		
Maria David	— judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală		
Rodica Susanu	— judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală		
Adina Nicolae	— judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală		
Minodora Carmen Ianoși	— judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală		
Bianca Țândărescu	— judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală		
Ioana Beatrice Nestor	— judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală		

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 14/2011 este legal constituit conform dispozițiilor art. 330⁶ alin. 1 din Codul de procedură civilă, modificat și completat prin Legea nr. 202/2010, și ale art. 27² alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința completului este prezidată de doamna judecător Rodica Aida Popa, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror șef adjunct Antonia Eleonora Constantin.

Colegiul de conducere al Curții de Apel București a fost reprezentat de domnul judecător Dumitru Gavriș Marcel.

La ședința de judecată participă magistratul-asistent-șef al Secției comerciale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna Aneta Ionescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Colegiul de conducere al Curții de Apel București și Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați privind soluționarea acțiunilor întemeiate pe dispozițiile art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2011, după pronunțarea deciziilor Curții Constituționale nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, punând în dezbatere și punctul de vedere transmis de Ministerul Justiției, conform căruia deciziile anterior menționate sunt aplicabile tuturor cauzelor aflate în curs de judecată, inclusiv în faza procesuală a recursului.

Reprezentantul Colegiului de conducere al Curții de Apel București, domnul judecător Marcel Gavriș, a susținut motivele

sesizării cu recurs în interesul legii, solicitând admiterea recursului și să se constate că deciziile Curții Constituționale sunt aplicabile tuturor cauzelor aflate în curs de judecată, inclusiv în faza de recurs. S-a arătat că acest punct de vedere coincide cu cel transmis prin adresa Ministerului Justiției.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii, conform memoriului promovat, respectiv că trebuie recunoscută incidența deciziilor Curții Constituționale asupra proceselor în curs, cu excepția situației în care fusese deja pronunțată o hotărâre definitivă la data publicării acestora în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecătorească Rodica Aida Popa, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept care a generat practica neunitară

Prin sesizarea cu recurs în interesul legii, Colegiul de conducere al Curții de Apel București și, ulterior, Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați au învederat existența unei divergențe jurisprudențiale determinate de efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, prin care s-a constatat neconstituționalitatea art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, în sensul de a se stabili în ce măsură textul menționat mai poate constitui temei juridic pentru acordarea daunelor morale, în cazul proceselor aflate în curs de soluționare la momentul pronunțării deciziilor de neconstituționalitate.

De asemenea, procurorul general a transmis memoriu de recurs în interesul legii, susținând existența aceleiași practici neunitare în memoriul menționat.

2. Examenul jurisprudențial

În urma verificărilor jurisprudenței la nivelul întregii țări s-a constatat că în soluționarea cauzelor având ca obiect acțiuni întemeiate pe dispozițiile art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, practica judiciară este neunitară.

3. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

3.1. Unele instanțe au apreciat că declararea neconstituționalității art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, este producătoare de efecte juridice asupra proceselor în curs, indiferent de faza procesuală a acestora, și are drept consecință inexistența temeiului juridic pentru acordarea despăgubirilor întemeiate pe textul de lege declarat neconstituțional.

Redactorii memoriului de recurs în interesul legii din cadrul Curții de Apel București au îmbrățișat acest punct de vedere, dezvoltând și argumentele care au stat la baza pronunțării hotărârilor în sensul menționat.

3.2. Alte instanțe au apreciat că deciziile Curții Constituționale prin care s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 nu sunt aplicabile cererilor formulate înainte de data publicării acestora, indiferent de stadiul soluționării cauzelor.

3.3. Alte instanțe au recunoscut efecte deciziilor Curții Constituționale în situația acțiunilor aflate în curs de desfășurare, cu excepția ipotezei în care era deja pronunțată o hotărâre definitivă la data publicării deciziilor în Monitorul Oficial al României, Partea I.

4. Opinia procurorului general

Exprimându-și punctul de vedere, procurorul general a apreciat ca fiind corectă orientarea jurisprudențială care consideră că trebuie recunoscută incidența deciziilor Curții Constituționale asupra proceselor în curs, cu excepția situației în care fusese deja pronunțată o hotărâre definitivă la data publicării acestora în Monitorul Oficial al României, Partea I. S-a argumentat că astfel se dă eficiență caracterului obligatoriu, *erga omnes*, al deciziilor instanței de contencios constituțional și totodată nu se aduce atingere dreptului de acces la instanță și nici dreptului la un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție.

5. Raportul asupra recursului în interesul legii

Raportul întocmit în cauză, conform art. 330⁶ alin. 6 din Codul de procedură civilă, a concluzionat ca fiind corectă una dintre soluțiile identificate de examenul jurisprudențial, respectiv aceea că, urmare a deciziilor Curții Constituționale nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și-au încetat efectele și nu mai pot constitui temei juridic pentru cauzele nesoluționate definitiv la data publicării deciziilor instanței de contencios constituțional în Monitorul Oficial al României, Partea I.

6. Înalta Curte

Având în vedere că jurisprudența neunitară a fost generată de modalitatea de apreciere diferită asupra efectelor în timp ale deciziilor Curții Constituționale, prin raportare la art. 20 alin. (2) din Constituția României, republicată, art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția europeană a drepturilor omului și la art. 6 și 14 din Convenție, rezolvarea problemei ridicate de recursul în interesul legii presupune tranșarea următoarelor aspecte, privite atât din perspectiva dreptului intern, național, cât și din perspectiva dreptului european: A) modalitatea în care se produc efectele deciziilor Curții Constituționale în situația proceselor aflate în curs de desfășurare; B) respectarea procedurii judiciare echitabile în înțelesul art. 6 paragraful 1 din Convenția europeană a drepturilor omului; C) respectarea dreptului la un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția europeană a drepturilor omului; D) principiul nediscriminării părților.

A) Efectele deciziilor Curții Constituționale asupra procedurilor jurisdicționale aflate în curs de desfășurare.

Prin deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010 (publicate în Monitorul Oficial al României nr. 761 din 15 noiembrie 2010) Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, reținând, în esență, că norma criticată creează situații de incoerență și instabilitate, că în domeniul acordării de despăgubiri pentru prejudiciile morale există reglementări paralele și că textul de lege, astfel cum este redactat, este prea vag, încălcând regulile referitoare la precizia și claritatea normei juridice, „*conducând la aplicarea incoerentă a acestuia, instanțele acordând despăgubiri în valoare de până la 600.000 euro, ceea ce reprezintă o aplicare excesivă și nerezonabilă*”. Este vorba așadar de un control *a posteriori* de constituționalitate realizat de instanța de contencios constituțional.

Potrivit art. 147 alin. (1) din Constituție, „dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept”, iar potrivit alin. (4) al aceluiași articol, „deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor”.

Aceleași prevederi se regăsesc în textul art. 31 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Față de această reglementare, constituțională și, respectiv, legală, trebuie distinsă natura juridică a efectelor deciziilor Curții Constituționale și, respectiv, modalitatea în care se produc, în timp, aceste efecte.

a) Sub primul aspect — natura juridică a efectelor deciziilor Curții Constituționale — deși nu poate fi vorba de o abrogare propriu-zisă a textului de lege, pentru că cel care intervine nu este legiuitorul însuși, emitentul actului, ci organul jurisdicțional, sesizat la un moment dat cu cenzura de neconstituționalitate, consecințele declarării caracterului neconstituțional sunt similare celor produse de abrogare, în sensul că actul normativ încetează să mai aibă existență juridică și deci să mai constituie temei al pretențiilor în justiție.

Din motive de securitate și de stabilitate a circuitului juridic, Constituția României prevede că efectele declarării neconstituționale a actului (legi, ordonanțe, regulamente) se produc doar *ex nunc*.

Este vorba așadar de lipsirea efectelor [mai exact, de încetarea acestor efecte, în termenii art. 147 alin. (1) din Constituția României] actului declarat neconstituțional pentru viitor, în temeiul unei hotărâri a instanței de jurisdicție constituțională, hotărâre cu caracter general obligatoriu și care se bucură de putere de lucru judecat.

b) Fiind în prezența lipirii de efecte a unui act care contravine legii fundamentale, se pune problema modalității în care se produce, în timp, această lipsire de efecte, adică a felului în care se repercutează efectele deciziei Curții Constituționale asupra ordinii juridice, astfel cum este ea surprinsă la momentul adoptării deciziei.

Din punctul de vedere al dreptului tranzitoriu, art. 147 alin. (4) din Constituție prevede că decizia Curții Constituționale este general obligatorie, atât pentru autoritățile și instituțiile publice, cât și pentru particulari, și produce efecte *numai* pentru viitor, iar nu și pentru trecut.

Cum este vorba de o normă imperativă de ordine publică, aplicarea ei generală și imediată nu poate fi tăgăduită, deoarece altfel ar însemna ca un act neconstituțional să continue să producă efecte juridice, ca și când nu ar fi apărut niciun element nou în ordinea juridică, ceea ce Constituția refuză în mod categoric.

Împrejurarea că deciziile Curții Constituționale produc efecte numai pentru viitor dă expresie unui alt principiu constituțional, acela al neretroactivității, ceea ce înseamnă că nu se poate aduce atingere unor drepturi definitiv câștigate sau situațiilor juridice deja constituite.

Aceasta presupune, referitor la problema analizată, în care este vorba de situații juridice în curs de constituire (*facta pendencia*) în temeiul Legii nr. 221/2009 — având în vedere că dreptul la acțiune pentru a obține reparația prevăzută de lege este supus evaluării jurisdicționale — că acestea sunt sub incidența efectelor deciziilor Curții Constituționale, care sunt de imediată și generală aplicare.

Nu se poate spune că, fiind promovată acțiunea la un moment la care era în vigoare art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, înseamnă că efectele acestui act normativ se întind în timp pe toată durata desfășurării procedurii judiciare, întrucât nu avem de-a face cu un act juridic convențional ale cărui efecte să fie guvernate după regula *tempus regit actum*.

Nu este vorba, în această situație, despre raporturi juridice determinate de părți, cu drepturi și obligații precis stabilite, pentru a se aprecia asupra legii incidente la momentul la care acestea au luat naștere (lege care să rămână aplicabilă ulterior efectelor unor asemenea raporturi întrucât aceasta a fost voința părților).

Din punctul de vedere al aplicării legii în timp, respectiv al supraviețuirii sau nu a legii vechi, trebuie făcută distincție între situații juridice de natură legală, cărora li se aplică legea nouă, în măsura în care aceasta le surprinde în curs de constituire, și situații juridice voluntare, care rămân supuse, în ceea ce privește validitatea condițiilor de fond și de formă, legii în vigoare la data întocmirii actului juridic care le-a dat naștere.

Astfel, prin derogare de la regimul de drept comun intertemporal, al aplicării imediate a legii noi, efectele viitoare ale situațiilor juridice *voluntare* rămân, în principiu, cârmuite în continuare de legea contemporană cu formarea lor (în sensul că atât drepturile patrimoniale, cât și obligațiile corelative ale părților, configurate *prin acordul lor de voință*, își păstrează întinderea, durata, modalitățile de exercitare și de executare stabilite la data perfectării actului juridic).

Așadar, în cazul situațiilor juridice subiective — care se nasc din actele juridice ale părților și cuprind efectele voite de acestea — principiul este că acestea rămân supuse legii în vigoare la momentul constituirii lor, chiar și după intrarea în vigoare a legii noi, dar numai dacă aceste situații sunt supuse unor norme supletive, permissive, iar nu unor norme de ordine publică, de interes general.

Unor situații juridice voluntare nu le poate fi asimilată însă situația acțiunilor în justiție, aflate în curs de soluționare la data intrării în vigoare a Legii nr. 221/2009. Dimpotrivă, acestea sunt asimilabile unor situații juridice legale, în desfășurare, surprinse de legea nouă înaintea definitivării lor și de aceea intrând sub incidența noului act normativ.

Este vorba, în ipoteza analizată, despre pretinse drepturi de creanță, a căror concretizare (sub aspectul titularului, căruia trebuie să i se verifice calitatea de condamnat politic, și al întinderii dreptului, în funcție de mai multe criterii prevăzute de lege) se poate realiza numai în urma verificărilor jurisdicționale realizate de instanță.

Or, la momentul la care instanța este chemată să se pronunțe asupra pretențiilor formulate, norma juridică nu mai există și nici nu poate fi considerată ca ultraactivând, în absența unei dispoziții legale exprese.

În mod asemănător, în legătură cu obligativitatea efectelor deciziilor Curții Constituționale pentru instanțele de judecată s-a pronunțat de altfel instanța supremă, printr-o decizie în interesul legii, de dată recentă (a se vedea Decizia nr. 3 din 4 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 mai 2011), prin care s-a statuat că „deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii, ceea ce înseamnă că trebuie aplicate întocmai, nu numai în ceea ce privește dispozitivul deciziei, dar și considerentele care îl explicitează”; că „dacă aplicarea unui act normativ în perioada dintre intrarea sa în vigoare și declararea neconstituționalității își găsește rațiunea în prezumția de constituționalitate, această rațiune nu mai există după ce actul normativ a fost declarat neconstituțional, iar prezumția de constituționalitate a fost răsturnată” și prin urmare „instanțele (...) erau obligate să se conformeze deciziilor Curții Constituționale și să nu dea eficiență actelor normative declarate neconstituționale”.

Or, o consecvență de interpretare impune *mutatis mutandis* același raționament și aceeași soluție pentru problema de drept ce face obiectul prezentului recurs în interesul legii.

De aceea, din punctul de vedere al dreptului intern, se concluzionează că judecata nu se poate întemeia pe o dispoziție legală inexistentă din punct de vedere juridic, ca urmare a declarării ei ca fiind neconstituțională.

B) Dreptul la un proces echitabil (art. 6 paragraful 1 din Convenția europeană a drepturilor omului) și efectele deciziilor Curții Constituționale

Art. 6 paragraful 1 din Convenția europeană a drepturilor omului garantează dreptul fiecărei persoane la un tribunal competent să examineze orice contestație (în mod independent, echitabil, public și într-un termen rezonabil) privitoare la drepturile și obligațiile cu caracter civil ce îi aparțin.

Instanța europeană a arătat, într-o jurisprudență constantă, că pentru a fi aplicabil art. 6 paragraful 1 sub aspect civil trebuie să fie îndeplinite mai multe condiții: 1) să existe o contestație cu privire la un drept ce poate fi pretins, valorificat pe calea acțiunii în justiție; 2) contestația să fie reală și serioasă; 3) rezultatul procedurii să fie direct și determinant cu privire la existența dreptului.

De asemenea, instanța europeană, în cadrul controlului pe care îl exercită asupra respectării dispozițiilor art. 6 paragraful 1 de către autoritățile naționale ale statelor contractante, apreciază conținutul dreptului disputat prin raportare atât la dispozițiile Convenției europene a drepturilor omului, cât și la cele ale normelor naționale de drept, prin luarea în considerare a caracterului autonom, statuându-se că art. 6 paragraful 1 „*nu se aplică unei proceduri ce tinde la recunoașterea unui drept care nu are niciun fundament legal în legislația statului contractant în cauză*”.

Or, problema analizată în cadrul prezentului recurs în interesul legii vizează tocmai o asemenea situație, în care dreptul pretins nu mai are niciun fundament în legislația internă, și, pe de altă parte, nu este incidentă nici noțiunea autonomă de „bun” din perspectiva căreia să fie analizată contestația părții pentru a obține protecția art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului.

În acest context trebuie analizat dacă lipsirea de fundament legal a dreptului prin intervenția Curții Constituționale s-a făcut în cadrul unui mecanism care aduce atingere procedurii echitabile sau dacă, dimpotrivă, este vorba despre un mecanism normal într-o societate democratică, menit să asigure, în cele din urmă, preeminența dreptului prin punerea de acord a reglementării cu legea fundamentală.

Sub acest aspect, având a se pronunța asupra unei situații similare (Decizia în *Cauza Slavov și alții împotriva Bulgariei*), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că: „*Nu se poate spune că un text de lege a cărui constituționalitate a fost contestată la scurt timp după intrarea lui în vigoare și care ulterior a fost declarat neconstituțional ar putea constitui o bază legală solidă în înțelesul jurisprudenței Curții*” (paragraful 87). „*De aceea, reclamații nu ar fi putut avea o speranță legitimă că pretențiile lor vor fi cuantificate în conformitate cu acea lege, după ce ea a fost invalidată. De asemenea, ei nu ar fi putut spera în mod legitim că determinarea pretențiilor lor se va face în baza legii, așa cum era ea la momentul introducerii cererii lor, și nu în baza legii așa cum era ea la momentul pronunțării hotărârii*” (paragraful 62).

În conținutul aceleiași decizii se reține ca fiind deosebit de important aspectul potrivit căruia modificarea legii s-a datorat controlului de constituționalitate: „*Ar putea părea incoerent să stârnești speranțe prin adoptarea unei legi de compensație numai pentru ca, puțin mai târziu, să invalidezi legea și să elimini acea speranță. Totuși, Curtea subliniază ca deosebit de important aspectul că legea nu a fost modificată printr-un recurs*

extraordinar, creat ad-hoc, ci ca rezultat al unei proceduri ordinare de control constituțional al textelor de lege”.

De asemenea, Curtea de la Strasbourg a subliniat diferențele existente între situația în care legislativul intervine în administrarea justiției și situațiile în care se pune problema unui reviriment de jurisprudență ori se declară ca neconstituțională o dispoziție din legea internă aplicabilă în procesele *pendente* (Cauza *Unedic contra Franței*).

Rezultă că intervenția Curții Constituționale nu este asimilată unei intervenții intempestive a legiuitorului, de natură să rupă echilibrul procesual, pentru că nu emitentul actului este cel care revine asupra acestuia, lipsindu-l de efecte, ci lipsirea de efecte se datorează activității unui organ jurisdicțional a cărui menire este tocmai aceea de a asigura supremația legii și de a da coerență ordinii juridice.

Mai mult, trebuie observat că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, se admite că este posibilă chiar intervenția legislativului într-o procedură jurisdicțională aflată în curs de derulare, la care însuși statul este parte, în special atunci când procedura de control jurisdicțional „*nu a atins încă faza unei audieri contradictorii a părților în proces, iar puterile publice aveau motive de interes general imperioase să intervină astfel*”.

Așadar, două ar fi rațiunile care ar justifica ingerința: 1) caracterul nedefinitiv al procedurii jurisdicționale afectate de măsura adoptată de puterile publice în sensul influențării în favoarea lor a soluției procesului; și 2) existența unui motiv de interes general imperios.

Raportat la aceste considerente, care se degajă din jurisprudența instanței europene, trebuie făcută distincție după cum pronunțarea deciziei a avut loc înainte de soluționarea cu caracter definitiv a procedurii judiciare sau, dimpotrivă, ulterior acestui moment.

În ceea ce privește legitimitatea demersului organului jurisdicțional constituțional, ea decurge din atribuțiile pe care le are conform legii și Constituției, iar motivul de ordin general imperios transpare din motivarea deciziei Curții Constituționale (înlăturarea unor situații de incoerență și instabilitate, a unei duble reglementări în aceeași materie).

Așadar, prin intervenția instanței de contencios constituțional, ca urmare a sesizării acesteia cu o excepție de neconstituționalitate, s-a dat eficiență unui mecanism normal într-un stat democratic, realizându-se controlul *a posteriori* de constituționalitate.

De aceea, nu se poate susține că prin constatarea neconstituționalității textului de lege și lipsirea lui de efecte *erga omnes* și *ex nunc* ar fi afectat procesul echitabil, pentru că acesta nu se poate desfășura făcând abstracție de cadrul normativ legal și constituțional, ale cărui limite au fost determinate tocmai în respectul preeminenței dreptului, al coerenței și al stabilității juridice.

Dreptul de acces la tribunal și protecția oferită de art. 6 paragraful 1 din Convenția europeană a drepturilor omului nu înseamnă recunoașterea unui drept care nu mai are niciun fel de legitimitate în ordinea juridică internă.

Atunci când intervine controlul de constituționalitate declanșat la cererea uneia din părțile procesului nu se poate susține că este afectată acea componentă a procedurii echitabile legate de predictibilitatea normei (cealaltă parte ar fi surprinsă pentru că nu putea anticipa dispariția temeiului juridic al pretențiilor sale), pentru că asupra normei nu a acționat în mod discreționar emitentul actului.

O interpretare în sens contrar ar însemna, în fapt, suprimarea controlului de constituționalitate și, ceea ce este gândit ca un mecanism democratic, de reglare a viciilor unor acte normative, să fie astfel înlăturat.

Continuând să aplice o normă de drept inexistentă din punct de vedere juridic (ale cărei efecte au încetat), judecătorul nu mai este cantonat în exercițiul funcției sale jurisdicționale, ci și-o depășește, arogându-și puteri pe care nici dreptul intern și nici normele convenționale europene nu i le legitimează.

C) Respectarea dreptului la un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția europeană a drepturilor omului

Noțiunea de „bunuri”, potrivit jurisprudenței instanței europene, poate cuprinde atât „bunuri actuale”, cât și valori patrimoniale, inclusiv creanțe, în baza cărora un reclamant poate pretinde că are cel puțin „o speranță legitimă” de a obține beneficiul efectiv al unui drept.

Intrarea în vigoare a Legii nr. 221/2009 a dat naștere unor raporturi juridice în conținutul cărora intră drepturi de creanță în favoarea anumitor categorii de persoane (foști condamnați politic). Aceste drepturi de creanță sunt însă *condiționale*, pentru că ele depind, în existența lor juridică, de verificarea de către instanță a calității de creditor și de stabilirea întinderii lor de către același organ jurisdicțional.

Sub acest aspect, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că o creanță de restituire este „o creanță sub condiție” atunci când „problema întrunirii condițiilor legale ar trebui rezolvată în cadrul procedurii judiciare și administrative promovate”. De aceea, „la momentul sesizării jurisdicțiilor interne și a autorităților administrative, această creanță nu putea fi considerată ca fiind suficient stabilită pentru a fi considerată ca având o valoare patrimonială ocrotită de art. 1 din Primul Protocol” (Cauza *Caracas împotriva României*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 19 martie 2007).

În mod asemănător s-a reținut într-o altă cauză (Cauza *Ionescu și Mihăilă împotriva României*, Cererea nr. 36.782/1997, Hotărârea din 14 decembrie 2006, paragraful 29), și anume că reclamanțele s-ar putea prevala doar de o creanță condițională, deoarece „problema îndeplinirii condițiilor legale pentru restituirea imobilului trebuia să fie soluționată în cadrul procedurii judiciare pe care o demaraseră”.

Nu este vorba așadar, în ipoteza dată de recursul în interesul legii, de drepturi născute direct, în temeiul legii, în patrimoniul persoanelor, ci de drepturi care trebuie stabilite de instanță, hotărârea pronunțată urmând să aibă efecte constitutive, astfel încât, dacă la momentul adoptării deciziei de neconstituționalitate nu exista o astfel de statuare, cel puțin definitivă, din partea instanței de judecată, nu se poate spune că partea beneficia de un bun care să intre sub protecția art. 1 din Protocolul nr. 1.

În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că „o creanță nu poate fi considerată un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, decât dacă ea a fost constatată sau stabilită printr-o decizie judiciară trecută în puterea lucrului judecat” (Cauza *Fernandez-Molina Gonzales ș.a. contra Spaniei*, Hotărârea din 18 octombrie 2002).

Rezultă că în absența unei hotărâri definitive care să fi confirmat dreptul înaintea apariției deciziei Curții Constituționale nu s-ar putea vorbi despre existența unui bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1.

În ceea ce privește noțiunea de „speranță legitimă”, fiind vorba în speță de un interes patrimonial care aparține categoriei juridice de creanță, el nu poate fi privit ca valoare patrimonială susceptibilă de protecția art. 1 din Protocolul nr. 1 decât în măsura în care are o bază suficientă în dreptul intern, respectiv atunci când existența sa este confirmată printr-o jurisprudență clară și concordantă a instanțelor naționale (Cauza *Atanasiu ș.a. împotriva României*, paragraful 137).

O asemenea jurisprudență nu se poate spune însă că se conturase până la momentul adoptării deciziilor Curții

Constituționale, având în vedere că jurisdicția supremă nu definitivase procedura în astfel de cauze, prin pronunțarea unor hotărâri care să fi confirmat dreptul reclamanților de o manieră irevocabilă.

De asemenea, nu exista o bază suficientă în dreptul intern care să contureze noțiunea de „speranță legitimă”, iar nu de simplă speranță în valorificarea unui drept de creanță, și pentru că norma legală nu ducea, în sine, la dobândirea dreptului, ci era nevoie de verificarea organului jurisdicțional.

În concluzie, se poate afirma că există un bun susceptibil de protecția art. 1 din Protocolul nr. 1 numai în măsura în care la data pronunțării deciziei Curții Constituționale exista o hotărâre definitivă care să fi confirmat dreptul reclamantului.

Aprecierea în acest sens este dată de faptul că, prin raportare la art. 376 din Codul de procedură civilă, asemenea hotărâri reprezintă titluri executorii, susceptibile ca atare de executare silită, apte să ducă la nașterea unei valori patrimoniale în favoarea părții (mulți dintre beneficiarii unor asemenea hotărâri procedând de altfel, de îndată, la punerea în executare silită).

Deși dreptul stabilit prin hotărâri definitive era unul revocabil, întrucât nu fusese epuizat exercițiul căilor de atac, această revocabilitate trebuie apreciată din perspectiva căii extraordinare de atac ce mai putea fi exercitată și care nu permitea decât un control de legalitate asupra temeiului juridic incident la momentul pronunțării hotărârii definitive.

D) Principiul nediscriminării

Dreptul la nediscriminare, așa cum rezultă el din conținutul art. 14 din Convenția europeană a drepturilor omului, nu are o existență de sine stătătoare, independentă, ci trebuie invocat în legătură cu drepturile și libertățile reglementate de Convenție, considerându-se că acest text face parte integrantă din fiecare dintre articolele Convenției.

Chiar dacă dreptul la nediscriminare poate intra în discuție fără o încălcare a celorlalte drepturi garantate de Convenția europeană a drepturilor omului, prezentând astfel o anumită autonomie, nu s-ar putea susține că are a se aplica dacă faptele litigiului nu intră „sub imperiul” măcar al uneia dintre „clauzele ei normative”, adică ale textului care garantează celelalte drepturi și libertăți fundamentale.

Astfel cum s-a arătat anterior, prin pronunțarea deciziilor Curții Constituționale, ca urmare a sesizării acestora cu excepția de neconstituționalitate, nu s-a adus atingere dreptului la un proces echitabil și nici dreptului la un bun decât în măsura în care partea beneficia deja de o hotărâre definitivă, intrată în puterea lucrului judecat, care îi confirma dreptul la despăgubiri morale.

În același timp trebuie observat că principiul nediscriminării cunoaște limitări deduse din existența unor motive obiective și rezonabile.

Situația de dezavantaj sau de discriminare în care s-ar găsi unele persoane (cele ale căror cereri nu fuseseră soluționate de o manieră definitivă la momentul pronunțării deciziilor Curții Constituționale) are o justificare obiectivă, întrucât rezultă din controlul de constituționalitate, și rezonabilă, păstrând raportul de proporționalitate dintre mijloacele folosite și scopul urmărit (acela de înlăturare din cadrul normativ intern a unei norme imprecise, neclare, lipsite de previzibilitate, care a condus instanțele la acordarea de despăgubiri de sute de mii de euro, într-o aplicare excesivă și nerezonabilă a textului de lege lipsit de criterii de cuantificare — conform considerentelor deciziei Curții Constituționale).

Izvorul „discriminării” constă în pronunțarea deciziei Curții Constituționale și a-i nega legitimitatea înseamnă a nega însuși mecanismul vizând controlul de constituționalitate ulterior adoptării actului normativ, ceea ce este de neacceptat într-un

stat democratic, în care fiecare organ statal își are atribuțiile și funcțiile bine definite.

De asemenea, prin respectarea efectelor obligatorii ale deciziilor Curții Constituționale se înlătură imprevizibilitatea jurisprudenței, care, în aplicarea unei norme incoerente, era ea însăși generatoare de situații discriminatorii.

În același timp nu poate fi vorba de o încălcare a principiului nediscriminării nici din perspectiva art. 1 din Protocolul nr. 12 adițional la Convenția europeană a drepturilor omului, care garantează, într-o sferă mai largă de protecție decât cea reglementată de art. 14, „exercitarea oricărui drept prevăzut de lege, fără nicio discriminare, bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație”.

Este vorba așadar de garantarea dreptului la nediscriminare în privința tuturor drepturilor și libertăților recunoscute persoanelor în legislația internă a statului.

În situația analizată însă drepturile pretinse nu mai au o astfel de recunoaștere în legislația internă a statului, iar lipsirea lor de

temei legal s-a datorat, așa cum s-a arătat anterior, nu intervenției intempestive a legiuitorului, ci controlului de constituționalitate.

Față de toate considerentele expuse, raportate nu numai la cadrul normativ intern, ci și la blocul de convenționalitate, reprezentat de textele Convenției europene a drepturilor omului și de jurisprudența instanței europene creată în aplicarea acestora, se concluzionează că efectele deciziilor nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010 ale Curții Constituționale nu pot fi ignorate și ele trebuie să își găsească aplicabilitatea asupra raporturilor juridice aflate în curs de desfășurare.

Totuși, pentru a nu se aduce atingere unui drept statuat jurisdicțional definitiv, incidența deciziilor menționate nu va fi recunoscută în faza procesuală a recursului, unde nu mai are loc o devoluare a fondului pentru stabilirea faptelor, ci controlul se limitează la verificarea bazei legale de la momentul pronunțării hotărârii.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 3307 cu referire la art. 329 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 202/2010,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Colegiul de conducere al Curții de Apel București și Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați.

Stabilește că, urmare a deciziilor Curții Constituționale nr. 1.358/2010 și nr. 1.360/2010, dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza I din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora și-au încetat efectele și nu mai pot constitui temei juridic pentru cauzele nesoluționate definitiv la data publicării deciziilor instanței de contencios constituțional în Monitorul Oficial.

Obligatorie, potrivit art. 3307 alin. 4 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 19 septembrie 2011.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

RODICA AIDA POPA

Magistrat-asistent-șef,

Aneta Ionescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

